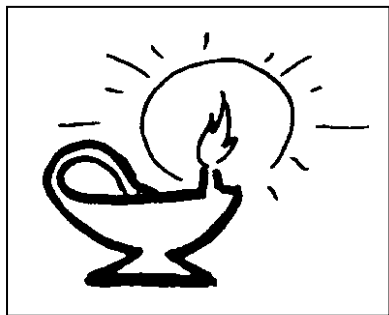

Aszódi Mécses

2008. január

LEGYEN EGY EMBERED!

Jn 5,1-9

Volt ott egy ember, aki harmincnyolc éve szenvedett betegségében. Amikor látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már milyen hosszú ideje, megkérdezte tőle: "Akarsz-e meggyógyulni?" A beteg így válaszolt neki: "Uram, nincs emberem, hogy amint felkavarodik a víz, beemeljen a medencébe: amíg én megyek, más lép be előttem." Jézus azt mondta neki: "Kelj fel, vedd az ágyadat, és járj!" (Jn 5,5-8)

A címre, és a fenti igeszakaszra gondolva akár panasz is megfogalmazódhatna bennünk: „Nincs emberem!” S mondhatnánk ezt reményvesztetten, lemondóan, mint ahogy azt a 38 éve beteg ember teszi. Arra figyel, ami az elmúlt majd négy évtizedben történt vele, ami az *emberi* tapasztalata. De nem figyel arra, aki kérdez! Mert e találkozás több mint emberi, Isten Fia érkezett el hozzá! Most lehetséges kilépni abból a sodortatásból, amelyből saját erejével, lehetőségeivel semmiképpen meg nem bírkozhatna. Ilyen esetben bennünket is bátoríthatnak minden korábbi tapasztalattal szemben is az igék: az Emberfia velünk is tud, és akar csodát tenni!

Sőt! Ő már e reményt adó, halálból életre hívó csodát meg is tette! Nekünk tehát van „emberünk”. Már csak rajtunk áll, hogy az Úr szavát megteesszük-e, vagy a körülményekre figyelünk, például arra, hogy ki az, akit segítségünkre küld.

Nem azt szeretném tehát kérdezni, hogy van-e embered, *aki segít*. Inkább az a kérdés, van-e embered, *akinek segíthetsz*? Van-e valaki, aki felé továbbadod a csodát, amelyet te is úgy kaptál, amelyben neked is remény adatott? Van-e valaki, akinek Te vagy az embere?

Miképpen?

Lk 5,17-25

„És íme, férfiak ágyon hoztak egy béma embert, és igyekeztek bevinni és letenni eléje. Mivel a sokaság miatt nem találták módját, hogyan vigyék be, felmentek a háztetőre, és a cseréptetőn át eresztették le ágyastól Jézus elé a középre.”

Nem kell - és nem is szabad - azt gondolni, hogy mi vagyunk azok, akik képesek vagyunk megoldani a problémákat. Ez azonban nem ad felmentést az alól, hogy észrevegyük azokat magunk körül, akiknek nincsen embere. Sőt, mert nekünk volt Aki segítsen, így nem tehetjük meg azt, hogy tétlenül szemléljük mások szükségét. A megnyert reménységhez hozzátartozik, hogy azoknak, akiknek még nincs, elmondjuk, bemutatjuk annak forrását, Jézus Krisztust. Ebben az évben tehát *legyen egy embered!* Valaki, akinek nincs reménysége, hadd ismerje meg azt, mert elsegítetted annak forrásához. Legyen egy embered, akinek nem csak legfontosabb lelki szükségére figyelsz, de a köznapokban, az apró-cseprő dolgokban is embere vagy. Valaki, aki még most nincs közel hozzád, de akihez te közeledsz, ezzel a készséggel. Másvalaki, aki közel van hozzád, s talán az állandó közelség eddig leginkább az árkot mosta, mélyítette. Legyen egy embered, akiért imádkozol, akiért teszel!

Urbán Gedeon

Füle Lajos:

AZ ÚJ ÉVBEN

ÉN ISTENEM, az új évben
sohse legyek „haló félben”!
Mosd le rólam, ami piszkos,
Ragyogj bennem, JÉZUS KRISZTUS!

GYÜLEKEZETÜNK TAGJA

Brecsok Erika

gyermekeivel: Ricsivel és Nellikével

Mivel római katolikus családba születtem, az egyházi szokás szerint újszülött koromban megkereszteltek.

Gyermek és ifjúkoromban a katolikus vallás szerint az első áldozás, a bűnbocsánat, a bér málkozás, sőt a házasság „szentségében” is részesültem. A nagymamám - akit a gyülekezet régi tagjai ismernek, mivel halála előtt ide járt - megtanított a katolikus imákra. Rendszeresen jártam templomba, arra is emlékszem, hogy a karácsonyi éjféli misén anyyalka is voltam.

Tehát az Urat gyermekkorom óta ismertem, hittem benne, de éltem az „átlag katolikusok” életét. Ebbe az is belefért, hogy felnőtt koromban már évente egyszer, vagy egyszer sem mentem el a templomba. Úgy gondoltam, hogy elég, ha hiszek, és „jó ember vagyok”.

A nagy változás akkor következett be hitéletemben, amikor első gyermekemet, Ricsit örökbe fogadhattam.

Én nagyon szeretem a gyerekeket, kicsi korom óta készültem az anyaszerepre, el sem tudtam volna képzelni az életemet e nélkül a csodálatos feladat nélkül.

Mivel az Úrnak semmi sem lehetetlen, ha természetes úton nem is, de így mégis ÉDESANYA lehettem. Kimondhatatlanul hálás vagyok ezért a jó Atyának.

Az örökbefogadás a Baptista Egyház által támogatott NAPSUGÁR Gyermekmentő Alapítvány segítségével jött létre. Így természetesnek tartottam, hogy Ricsire, valamint „Napsugaras” társára Jó földi Emesére

a gyülekezet 1993.09.18-i hálaadó istentiszteletéhez kapcsolt Gyermekbemutatáson kérjük az Úr áldását.

A gyermekbemutatást Dr. Almási Mihály és Petrik Ádám lelkipásztorok végezték. Ricsi azóta sem volt olyan csendes, egyetlen istentiszteleten sem, mit ott akkor 8 hetesen.

Ettől fogva rendszeresen jártam a gyülekezetbe. Nagyon nagy szeretettel fogadott mindenki: Debóra néni, Laci bácsi, Kovács Erzsikéék, Ondrik Mariska néni, Jutkáék és a lelkipásztor házaspár: Huszta Csaba és Valika is. Ők ketten tartották számomra a „barátkozók óráját” is.

Ami először megragadott engem a gyülekezetben, azok a születésnap-i köszöntések voltak. Amikor az első köszöntést meghallottam, könnyek szöktek a szemembe: igen, ez egy „szeretetközösség” figyelnek egymásra, számon tartják egymást. A világban nagyon sok család van, ahol még egymás születésnapját sem tartják számon.

1996-ban kislányomat, Nellikét is örökbe fogadhattam, szintén a Napsugár Alapítványon keresztül. Boldogságom leírhatatlanná vált, hogy most már két gyermek anyukája lehetek.

Közben egyre többször gondoltam arra, hogy jó lenne teljesen a gyülekezethez tartozni. Jó lenne beme- rítkezéssel is tanúbizonyságot tenni arról, hogy újjászülettem, és teljesen az Úr gyermeke vagyok. Így, mivel a gyülekezet nagy öröömömre a tagjai közé fogadott, 1997. június 1-én, Pécelen Eszes Zoltán lelkipásztor végezte a beme- rítkezésünket, mert az Úr akaratából Zemp- lényi Ildikóval együtt léptünk a „hullám- sírba”, hogy örök életünk legyen.

Az életem, mint mindenkié, változatlanul tele van próbákkal, nehézségekkel, meg természetesen öröme- kkel és boldogsággal is. Hiszem, hogy Isten akaratából vagyok ezen a helyen, ő tart meg engem a szeretetében és kegyelmet ad számomra, hogy a próbákban úgy viselkedjem, mint az ő gyermeke. A próba áldásommá válik, majd az általa jónak tartott időben megszabadít a nehézségektől.

Végül kedvenc zsoltáromat szeretném idézni, amelynek szavai mindig felüdítik lel-

kemet, bízva abban, hogy soraimat olvasó testvéreimre is ilyen hatással vannak a zsoltáríró csodálatos gondolatai:

„Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm.

Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem.

Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért.

Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy:

vessződ és botod megvigasztal engem.

Zsoltárok 23:1-4

Szeretettel:

Brecsok Erika és családja

Bálintné Nagy Gyöngyi:

ERŐFORRÁS-ok?

Beteges időszakokban sok mindent odakészítünk az asztalunkra, hogy mielőbb meggyógyuljunk: cseppek, vitaminok, pezsgőtabletták, gyógyteák és látogatóink jóvoltából néhány doboz gyümölcsle. Amikor jobban vagyunk, tudjuk-e, hogy melyik ért a legtöbbet, melyik az az EGY, ami igazán használt?

Amikor nehéz napra ébredünk, mindent bevetünk a nap kezdetén, hogy jól sikerüljenek a dolgok: kávé, torna, friss levegő, egészséges reggeli és természetesen az Ige. De amikor vége a napnak, és a „dolgok” jól sikerültek, tudjuk-e, hogy mi használt igazán a reggel felvonultatott eszköztárunkból? Melyikre mondanánk: ha csak egy valamit vehetnék magamhoz reggelenként, ez lenne az! A kávéra, a tornára, a joghurtos müzlire, vagy Isten szavára? Tudjuk-e valani tiszta szívből: a többi is jó, egészséges, finom, de Uram tanácsa nélkül nem tudnék elindulni?

„A keresztről szóló beszéd... Istennek ereje.” Milyen közel van hozzám Isten ereje! Karnyújtásnyira, az asztalom, fekete bőrkötésben. Miért nem becsülöm meg jobban? Tapasztalom-e naponta, hogy az „elfogyasztott” elolvasott, megértett, szívben forgatott Igében erő van? Ha nem, miért nem? Lehet, hogy elvegyítettem a többi hétköznapi erőforrás között. A Biblia egy a sok közül. Pedig Isten nem hajlandó egy

erőforrássá válni a sok egyéb között. Ő egymaga kíván életünk Ura lenni. Jöhet idő, amikor semmi más nem lesz mellettem, csak Isten beszéde. Vagy még az sem, csak egy ígésalap, vagy ha már olvasni sem tudok, az elmémbe zárt, megtanult igeversek. Akkor fog igazán ragyogni a keresztről szóló beszéd! Akkor éppen az lesz Isten célja, hogy észrevegyem végre és tapasztaljam: abban a vastag könyvben rejlő beszéd nem csupán „egy a sok közül”, hanem a legnagyobb erő, amely oda is elkísér, ahová a többi „evilági” vitamint már nem vihetem magammal. Akkor tudni fogom, hogy mindig is az Ige használt igazán.

(forrás: *Evangelikus Élet* 1998/14)

Dömötör Ilona:

EGYET KÉREK AZ ÚRTÓL

Csak egyet kérek, egyetlen Királyom az évnek kezdetén:

hogy végeztéig minden szavadra igent mondhassak én.

Ha jóságod a vígság harmatcseppjét szívemre ejtené,
nézzek fel Rád, mint hajnalkák nevetnek a kelő nap felé.

Mikor munkát adsz boldog két kezembe,
legyen bármily kemény,
úgy végezzem, mintha úrasztalának csipkeit hímezném.

Ha fáradt álom keze lesimítja
e Rád néző szemet,
utolsó szóul maradjon számon
háromszorszent neved.

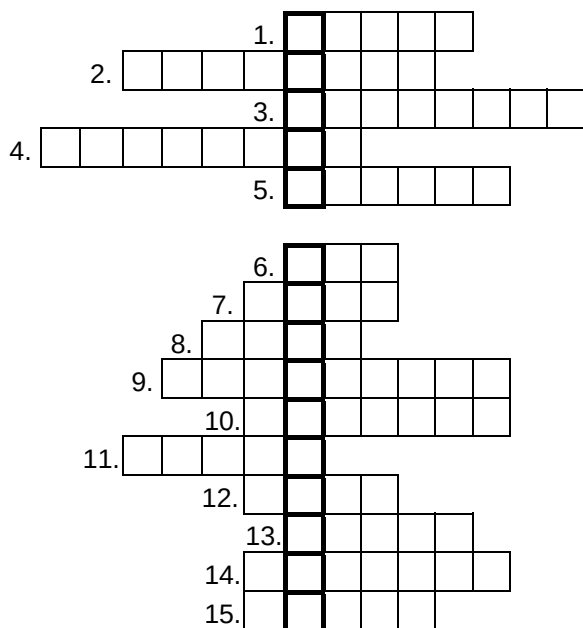
Ha szögesdróttal gáncsolják el utam
rossz szívű emberek,
dac nélkül fussak megvédő karodba,
mint úzótt kisgyerek.

Ha lázzal fűtöd lelkem vályogházát:
veszendő testemet,
csak annál izzóbb parázssal ragyogjon
feléd a szeretet.

Bár magasztalj fel, vagy ha kell, verj arcul
Egyetlen hatalom,
Csak azt ne tórd, hogy valaha kimondjam:
„Én nem így akarom!”

GYERMEKEINKNEK

Lukács evangéliuma 1-9. rész

1. Így kellett hívni Zakariás fiát.
2. Őt látogatta meg Mária.
3. Milyen nevet akartak volna adni Erzsébet fiának?
4. Milyen csoporthoz tartozott az a férfi, akinek a házában a bűnös nő megkente Jézus lábát?
5. Hogy hívták azt a férfit, aki karjába vehette a gyermek Jézust?
6. Zakariás foglalkozása.
7. Ilyen lett Zakariás a hitetlensége miatt.
8. „Ne ...! Ezentúl emberhalász leszel.”
9. Mária ... - így hívták az asszonyt, akiből Jézus hét ördögöt űzött ki.
10. Így hívták az angyalt, aki megjelent Zakariásnak.
11. „... a mélyre!” - mondta Jézus Péternek.
12. Melyik városhoz közeledve támasztott fel Jézus egy ifjút?
13. Mit akartak kérni a tanítványok egy samáriai falura?
14. Melyik jézusi példázatban van szó négyféle talajról?
15. Milyük volt kicsiny a tanítványoknak a háborgó tengeren?

A függőleges sor megfejtése:.....

Impresszum:

Szerkesztette: Mártonné Szászi Ildikó
Aszódi Baptista Gyülekezet
2008/01.

Vidám sarok

- Anya, képzelj, az iskolában tanulunk főzni is!
- És meg is eszitek, amit főztök?
- Muszáj...

.....

Nyuszika ökölbe szorított kézzel sétál az erdőben. Szembejön vele a kismalac. Megkérdi:

- Nyuszika, mi van a kezében?
- Nem mondom meg!
- De, nyuszika, mondd meg, mi van a kezében?
- Nem mondom meg!
- De, nyuszika, kérlek, mondd meg, mi van a kezében?
- Görcs.

.....

Tegnap leszedtük a karácsonyfát, mert már nagyon hullott. Persze minden csupa túlevél lett. Akkor vettük észre, hogy a lányunk (4) egy lapátnyi túlevelet terített el a szőnyegen.

- Te mit csinálsz?!
- Segíték nektek, hogy mindenhova egyenletesen jusson.

A nagy bűnös

Hatalmas erővel hirdette az ígét egy néger evangélista Amerikában. Nagyszámú hallgatóság előtt beszélt a megszentelt életről. Egyik napra temetést hirdetett. Valóban, a szószerk alatt állt a koporsó, koszorúkkal, virágokkal borítva. A gyászbeszédből kitűnt, hogy az elhunyt minden elgondolható bűnt elkövetett. Mivel ilyen nagy gonosztevő volt, nem hallgatta el az evangélista az ítélet lélekbemarkoló hirdetését. A beszéd végén sokak szemében könny csillogott. Ekkor az evangélista megkérte a jelenlévőket, hogy sorban menjenek a koporsóhoz, és nézzék meg az elveszett, kárhozatra méltó bűnöst.

- Ki lehetett ez a nagy bűnös? - kérdezték és egyik a másik után nézett a nyitott koporsóba. A koporsó azonban üres volt, de egy nagy tükör feküdt benne, úgyhogy mindenki, aki belenézett - *saját magát* látta, mint kárhozatra méltó bűnöst.